

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Пазарджик , 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и трети ноември, през две хиляди и двадесета
година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров
Секретар: Ива Чавдарова

като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201284 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Б. Т. М., ЕГН *** от гр.Пловдив
против Електронен фиш серия К, № 2286374 на ОД на МВР - Пазарджик, с
който на основание чл.189 ал.4 от ЗДП във вр. с чл.182 ал.2, т.2 от ЗДП, за
нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 50 лв.
/петдесет лева/.**

**В подадената жалба се съдържат оплаквания за процесуална и
материална незаконосъобразност на атакувания ЕФ, чиято отмяна се
иска.**

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, но изпраща
процесуален представител, който поддържа жалбата и излага съображения за
отмяна на ЕФ. Иска и присъждане на разноски.

За ответникът по жалбата – териториалната структура на ОД на МВР
Пазарджик, редовно призована чрез директора, не се явява представител.

Постъпва писмено становище от пълномощник на директора, с което се иска потвърждаване на ЕФ, прави се възражение за прекомерност на разноските и на свой ред иска присъждане на такива под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

Жалбоподателят е санкциониран при условията на чл.188 ал.2 от ЗДП, а именно като законен представител на юридическото лице „Т.“ ООД, ЕИК ***, което било собственик на МПС марка „БМВ 320Д“ с рег. № ***. Това МПС на 29.07.2018 година, в 14:15 часа, на АМ „Тракия“, километър 104, в посока за гр.Пловдив, се движело с превишена скорост от 155 км/ч, при максимално разрешена за движение по автомагистрала от 140 км/ч. Скоростта била установена и фиксирана с автоматизирано техническо средство – мобилна радарна система ARH CAM S1, което отчело движение със скорост от 160 км/ч, т.е. превишение на скоростта от 20 км/ч, но от това превишение били извадени 3%, т.е. 4.8 км/ч, закръглено на 5 км/ч, каквато е възможната технически допустима грешка на техническото средство при засичане на движение със скорост над 100 км/ч, което е в полза на жалбоподателя. Така се формирало превишението на скоростта от 15 км/ч.

Въз основа на това бил издаден атакуваният ЕФ. Той бил връчен на жалбоподателя на 21.05.2020 год., а жалбата против ЕФ бил подадена чрез наказващия орган на 02.06.2020г., т.е. в срока по чл.189 ал.8 от ЗДП, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на ЕФ.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства.

При така установеното е видно, че жалбата против атакувания ЕФ е неоснователна по следните съображения:

Първо следва да се каже, че в хода на административнонаказателното производство по безспорен начин се доказва фактът на извършеното нарушение

по чл.21 ал.1 от ЗДП.

Следва да се отбележи, че процесният електронен фиш без всякакво съмнение е бил връчен на жалбоподателя М., а след това той го е обжалвал. В ЕФ изрично е цитирана дадена от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл.189 ал.5 от ЗДвП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа на които да се анулира издадения фиш. В законоустановения срок такива действия не са предприети от страна на жалбоподателя, поради което с оглед нормата на чл.188, ал.2 от ЗДвП, М. правилно е бил привлечен към отговорност в качеството му на законен представител на дружеството, което към инкриминираната дата е било ползвател на процесното МПС, а не собственик, както е отразено във фиша, но за това съображения ще се изложат по-долу. В този смисъл авторството на нарушението в лицето на санкционирувания субект е безспорно доказано, а възражения в противния смисъл се явяват неоснователни.

Съдът констатира, че в процедурата по издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и материалният закон е приложен правилно.

На първо място следва да се каже, че съгласно чл.189 ал.4 изр.първо о ЗДП: *„При нарушение, установено и заснето с техническо средство, отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш с налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение”*.

Внимателният анализ на разпоредбата налага извода, че когато е налице нарушение - установено и заснето с техническо средство, тогава се издава електронен фиш - в отсъствие на контролен орган и на нарушител.

С измененията на ЗДП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано” техническо средство, а съгласно §6, т.65 от ДР на ЗДП– „Автоматизирани технически средства и

системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодически от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Казано с други думи, контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. За всичко това се съставя и протокол. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, т.е. той по никакъв начин не влияе на процеса на самото измерване на скоростта от съответното АТСС, което абсолютно независимо и на база вградения му софтуер и радар извършва измерване, респ. заснемане и се констатира евентуално превишение. При това положение е несъмнено, че нарушението се констатира в отсъствие на намеса на контролния орган. В този смисъл възраженията във въззивната жалба за установяване на нарушението в присъствие на контролен орган са несъстоятелни.

С оглед на това според настоящия съдебен състав не са налице никакви, дори и служебно установени нарушения на процесуалните правила при издаван на ЕФ.

Издаденият ЕФ съдържа реквизитите по чл.189 ал.4 от ЗДП. В разпоредбата на чл.189 ал.8, изр.2-ро от ЗДП е посочено, че когато изпраща жалбата против ЕФ в съда, директорът на съответната структура на МВР или оправомощено от него лице я изпраща заедно с цялата преписка, като в съпроводителното писмо посочва и доказателствата в подкрепа на обжалвания електронен фиш, както и информация за участъка от пътя с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по [чл. 21](#), посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка. Всичко това по настоящото дело е сторено, като в писменото становище на Началник СПП при ОД на МВР-Пазарджик, съпровождащо преписката, горните

обстоятелства са посочени, респ. писмени доказателства са приложени. Отделно от това и в самия ЕФ обаче е било посочено, че скоростта е била измерена с АТСС – посочената по-горе мобилна радарна система ARH CAM S1 с № 11743bb. Също така мястото на нарушението – АМ „Тракия“, км 104, както и посоката на движение – в посока на движение към гр.Пловдив.

Видно е също така, че ЕФ е издаден в законоустановените срокове, в рамките на материалната и териториална компетентност на своя издател. Негово съдържание съответства на изискванията на чл. 189 ал.4, изр.2-ро от ЗДП, т.е. отразява териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което съвпада с данните от техническото средство, изведени на фотос /лист 11 от делото/. Описано е нарушението по време, място и констатирано превишение на скоростта. Разминаването между скоростта, която се сочи като измерена по данните от фотоса и възприетата като установена в ЕФ се отдава на редуцирането ѝ, предвид възможността за допустима техническа грешка от 3%, която е отчетена в полза на нарушителя. Посочени са нарушените разпоредби на ЗДвП /чл. 21, ал.1/, както и наложената глоба по размер, място, начин и срок на плащане.

Като се има предвид фотосът с № 0048116 /лист 11 от делото/, направен от ARH CAM S1 с № 11743bb, придружаващ ЕФ и имащ статут на веществен доказателствено средство по смисъла на чл.189 ал.15 от ЗДП, може да се заключи, че същият този фотос, заснет от техническото средство, с което е било регистрирано нарушението е напълно валиден и изготвен в съответствие с техническите изисквания.

Визираните реквизити най-долу на фотоса, напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Установява се посока на измерване, която напълно съвпада с посоката на движение на МПС. Засичани са били приближаващите се автомобили, какъвто на фотосът е процесният автомобил. Установява се въведеното ограничение на скоростта 140 км/ч, както и конкретно засечената скорост на процесния автомобил. В средата на горния и долния, както и в двата странични края на фотоса, се виждат малки бели стрелки, които като се свържат хоризонтално и вертикално с мислена линия, ще се пресекат точно там, където на пътното платно е заснет процесният автомобил и по-точно в средата на неговата

преднича, в областта на регистрационния номер, което недвусмислено сочи, че засечената скорост е именно този автомобил, а не на друг, движещ се зад него.

Мястото на разположение на АТСС е било отразено и съставени протокол за използване на АТСС /лист 7 от делото/. В този протокол, съставен на основание чл.10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на МВР за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства системи за контрол на правилата за движение по пътищата, също подробно отразено, че няма пътен знак, въвеждащ допълнително ограничение на скоростта, както и че разрешената такава е било 140 км/ч. Отражено е мястото на разположението на АТСС, както и че последното е било в режим на измерване „С” – стационарен, с посока на действие „П” – приближаващ.

Установява се по делото, че не е било изпълнено изискването на чл.10 ал. от Наредба № 8121з-532, а именно да е била направена снимка, отразяваща на разположението на АТСС на процесните дата, час и участък от пътя. В този смисъл се прави и възражение за опорочаване на процедурата по издаването на ЕФ, с което се обосновава и искане за неговата отмяна.

Искането на това основание обаче не може да бъде удовлетворено. Следва да се отбележи, че е налице многобройна и безпротиворечива съдебна практика в смисъл, че липсата на снимка към протокола за използване на мобилното АТСС е нарушение, но не съществено такова и само по себе си не може да доведе до отмяна на атакувания ЕФ. Практиката е категорична, че липсата на фотос към протокола при достоверно отразена информация за разположението на мобилното АТСС в протокола няма как да доведе до съмнение само по себе си за мястото на разположение на системата. В тази връзка следва да са налице пропуски, свързани със самия протокол, каквито в процесния обаче не са откриват. Отделно от това следва да се държи сметка за обстоятелството, че използваната мобилна система за контрол, при сработването ѝ притежават техническа възможност чрез външна антена да определя автоматично разположението на уреда посредством GPS координати, които координати са отразяват на всяка една изготвена снимка при работа на системата. Видно е с приложените снимки към ЕФ (общо пет на брой), че на всяка от тях са посочени тези GPS координати, т.е. всеки може свободно да ги въведе като данни например в Гугъл карти и да добие ясно представа къде точно е бил

позиционирана системата. Едва ли има по-точен начин да се индивидуализир мястото за контрол (разположението на техническото средство). Так посочените координати ведно с изготвения протокол за използване на АТСС сочат на единствения възможен извод – че по делото не само няма съмнени къде точно е било позиционирано мобилното АТСС, но и безспорно с установява, че мястото на контрол е именно посоченото в ЕФ. В този смисъл с заслужава да бъде цитирано само едно решение от съдебната практика, а именн Решение № 1018/16.12.2020г. по к.а.н.д. № 1138/2020г. на Административен съд - Пазарджик.

Несъстоятелно е и възражението, че протоколът по чл.10 от Наредба Л 8121з-532 от 12.05.2015 г. е опорочен, т.к. в него не били попълнени данните з длъжностното лице, което е приело и проверило предоставените му и свален преди от оператора с АТСС заснети статични изображения. Да, видно е о протокола, че такива данни не са попълнени, но това не опорочава процедурат по издаването на ЕФ, още по-малко накърнява правото на защита н санкционираното лице. Смисълът на това в протокола да се положи подпис о длъжностното лице, което проверява и приема от оператора изготвеният статични изображения /фотоси със заснети нарушения/ се състои в това, че так се препятства възможност за евентуална злоупотреба от полицейския служите работил с АТСС. Ако принципно последният е недобросъвестен, то той би могъл да укрие, унищожи и т.н. конкретни фотоси, на които е заснет нарушение, защото например познава регистрационния номер на конкретн автомобил и знае кой е неговия собственик, като по този начин му направ услуга или по други субективни причини, свързани с установяване н определени корупционни практики и т.н.

ЕФ не е опорочен, независимо че в него няма данни за конкретн физически издател и за дата на издаването му. Тук следва да се припомни, ч посочването на конкретното физическо лице - оператор на мобилната система както и датата, на която то е разпечатило на хартиен носител ЕФ не са сре реквизитите на последния по смисъла на чл.189 ал.4 от ЗДП. В този смисъл им изрично произнасяне и в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС , в тази му част то не е загубило своята актуалност.

Процесното АТСС е одобрен тип средство за измерване на скоростта и

към момента на установяване на нарушението е било технически изправно /ви: приетите като писмени доказателства удостоверение и протокол от проверка за техническа изправност на лист 13-14 от делото/.

Мястото, където е извършен видеоконтрол на скоростта не е бил предварително обозначено с поставянето на пътен знак Е24, което се установява от приетия като писмено доказателство протокол за използване на АТСС /лист от делото/, но с измененията на чл.165 ал.2, т.8 от ЗДП през 2017г. и с отмяната на чл.7 от Наредба 8121з-532 от 12.05.2015г. на МВР това изискване отпаднало, както е отпаднало изискването и за оповестяване на мястото на контрол на скоростта чрез средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи.

Не може да бъде споделено възражението за опорочаване на процедурата по издаването на ЕФ, което се аргументира с това, че към инкриминираната дата собственик на процесното МПС не е било дружеството, представлявано от жалбоподателя М. – „Т.“ ООД, а дружеството „У.“ ЕАД-клон Пловдив. Сочи се, че при това положение е следвало първоначално да се издаде ЕФ проти законния представител на дружеството собственик, а евентуално след това, ако той подаде декларация по чл.189 ал.5, изр.2 от ЗДП, чак тогава първоначално издадения фиш да се анулира и да се издаде нов против ползвателя.

Да, действително от справката за собственост на процесното МПС /л.5 гръб от делото/ се установява, че собственик на МПС към инкриминираната дата е лизинговото дружество „У.“ ЕАД-клон Пловдив, което без съмнение, по силата на договор за лизинг, го е предоставило за ползване на дружеството представлявано от жалбоподателя. Възражението в горния смисъл обаче не бихо било направено ако се държеше сметка за разпоредбата на чл.4 ал.1 и ал.3 от Наредба № I-45/24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение, пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства и на чл. 140, ал.2 от ЗДвП, съответно на приложимостта на тези норми пред общата разпоредба на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП. Принципно положение по силата на чл. ал.1 от горепосочената наредба е, че всяко МПС се регистрира на името на собственика. Нормата на чл.4 ал.3 от Наредбата пък сочи, че физическо или

юридическо лице, което използва превозното средство по силата на правно основание, различно от правото на собственост, се вписва в свидетелството за регистрация като ползвател на превозното средство по искане на собственика. Именно това обстоятелство е налице и в настоящия казус, т.к. видно от справка за собственост на процесното МПС, като негов ползвател е вписан дружеството „Т.“ ООД. Не е вярно твърдението на защитата, че МПС имало двама ползватели, т.е. дружеството „Т.“ ООД и физическото лице Р. Р.ов. Видно е от отразеното в справка за собственост, че лицето Р. А. Р.ов е вписано като „подал/получ. СР“, разбирай подал искане и получил свидетелството за регистрация на процесното МПС.

Във връзка с всичко това следва да се каже още, че от цитираните законови текстове по-горе е видно, че в чл.188 ал.1 от ЗДвП и чл.4 ал.3 от Наредбата законодателят е използвал понятието „ползване“, докато в чл. 188 ал. 2 е регламентирал „предоставяне“ на МПС от юридическото лице на лице. При наличие на безспорни по делото доказателства, че собственик на МПС „У.“ ЕАД, така както са регистрирани данните за собственост на превозното средство, но същевременно в информационната система на Сектор „КАТ-ПП“ има официално регистрирани данни за юридическото лице „Т.“ ООД, вписан като ползвател на превозното средство, то се налага несъмнения извод, че електронният фиш следва да бъде издаден именно срещу законния представител на дружеството ползвател, какъвто се явява жалбоподателят М.. След като данните за ползвателя на превозното средство са били налични, то фактическо е обосновано, на основание чл.188, ал.1 от ЗДвП, електронен фиш да е издаден на ползвателя, а тъй като той е ЮЛ– на неговия представител. При това положени възможността за М. да се освободи от отговорността, към която е привлечен с изразява в това да подаде декларация по чл.189 ал.5, изр.2 от ЗДвП, нещо което обаче той не е направил, заради което именно той следва да бъде санкциониран.

Поради всичко казано до тук следва да се заключи, че възраженията във въззивната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения /СПН/ накърняващи правото на защита, респ. за нарушение на материалния закон, при издаването на обжалвания ЕФ, се неоснователни.

С оглед на всичко гореизложено съдът намира, че правилно е бил ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя М.

като законен представител на юридическото лице - ползвател на процесното МПС, с което е било извършено вмененото нарушение, доколкото з превишение на разрешената скорост за движение от 140 км/ч в конкретни пътен участък, т.е. по магистрала, със скорост от порядъка на 11-20 км/ч с налага глоба в размера на 50 лева.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, който е неблагоприятен за жалбоподателя, то искането за присъждане на разноски в негова полза не може да бъде уважено.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, принципно ответна страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време оба искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР-Пазарджик, от която териториална структура е издаден фишът, направено постъпило писмено становище по съществото на спора преди последно съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.1 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.3 т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „П“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна невиновна, като на репарирание подлежат само действително направени разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единствено изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без същите да са доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава излиза от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно

представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК в вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане присъждане на юрисконосултско възнаграждение, а изходът на спора е частичен благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на [чл. 144 от АПК](#). Както в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвидено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноски по основание [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) се присъждат на основание [Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) само при защита от юрисконсулт, не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложеното не противоречи на [Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г. на Общото събрание на колегията във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между единичен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебно производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.](#)

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г.

Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. 3049/2019г. и др.

По изложените до тук съображения Пазарджишкият районен съд настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 2286374 на ОД на МВР-Пазарджик, с който на Б. Т. М., ЕГН ***** от гр.Пловдив, на основание чл.189 ал.4 от ЗДП във вр. с чл.182 ал.2, т.2 от ЗДП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 50 лв. /сто лева/.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията за присъждане на разноси в полза на жалбоподателя и в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пре Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____